

Et meile armust toito lood,
Mis maast ja merrest ette tood.

Oh tånnä ilma otsa rahwas
Se eest, mis helde Loja teind,
Ja olle walmis! palwel' wahwas,
Ta on so páwad ette náind:
Náád allati Ta armo wiit,
Ei tea, mill' sind futsub siit!

Keik lihha ellab ommad aead,
Mis muulast lodud, muulaks saab,
Kui lõppewad siin ellopáwad,
Siis keik mailm jo mahha jááb:
Surm nidab aastast aastani,
Ni algmisest, kui otsani.

Oh árra jáatta murret mahha,
Et ello kül on lúhhike,
Gest holetus on siis vahha
Ja kibbe, nálja ello te!
Ja mótle et sind armoga
On Jummal pannud ellama.

Jo Adamast ja Ewast sadit
On náhtud hool ja holetus,

Kes warraš, wasselik ja jodit,
Sel oßaks hådda, önnetus:
Kes ðigust teeb, kül Jummal teab
Ja sedda ommaks lapseks peab!
Kui waesed lapsed, lessed naesed
Siin ilma ellus ðhfawad,
Kui kurwad, mahhajáetud waesed
So jure palwes ruttawad,
Kel posle iſsa, emma, meest —
Oh seisa håddas nende eest!

Sa lodud seadust pea ülles
Ja anna armsad üllemad,
Kes rohwast peab rahho fulles
Ja kaitserwad keik allamad:
Oh wòtta keiki ðppeta
Ja vihha mehhed leppida!

Ni kaua, kui siis ello annad,
Küüd meie lotus findlaks jááb,
Et Sinna armust murret kannad,
Mis meie film ka árranááb
Küüd se ue aasta fees,
Mis jálle tulleb meile ees.